

Warszawa, dnia 14 września 2022 r.

Sygn. akt. KR II R 23/22

DECYZJA Nr KR II R 23/22

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji: Paweł Lisiecki, Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński, Bartłomiej Opaliński

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2022 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 20.09.2012 r. Nr 408/GK/DW/2012, dotyczącej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do części gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Wolickiej (al. J. Becka), oznaczonej w ewidencji gruntów jako:

- dz. ew. nr _____ z obrębu _____, dla której Sąd Rejonowy dla W _____ M _____ w W _____ prowadzi księgę wieczystą oznaczoną numerem KW _____

- dz. ew. nr _____ z obrębu _____ dla której Sąd Rejonowy dla W _____ M _____ w W _____ prowadzi księgę wieczystą oznaczoną numerem KW _____

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, J _____ K _____ B _____ M _____ K _____ A _____ M _____, następców prawnych A _____ M _____ E _____, następców prawnych W _____ M _____ U _____ oraz Prokuratora Prokuratury R _____ w W _____

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9.03.2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych, dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795 z późn. zm.; dalej: ustawa) w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.: dalej: k.p.a.), w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 20 września 2012 r. Nr 408/GK/DW/2012 w całości.

UZASADNIENIE

I. Postępowanie rozpoznawcze prowadzone przed Komisją

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających, Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (dalej: Komisja) postanowieniem z dnia 27.04.2022 r., wszczęła z urzędu, na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy, postępowanie rozpoznawcze w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 20.09.2012 r. Nr 408/GK/DW/2012, dotyczącej ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do części gruntu nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Wolickiej (al. J. Becka), oznaczonej w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr [redacted] z obrębu [redacted] dla której Sąd Rejonowy dla W [redacted] M [redacted] w W [redacted] prowadzi księgę wieczystą oznaczoną numerem KW [redacted] oraz dz. ew. nr [redacted] z obrębu [redacted], dla której Sąd Rejonowy dla W [redacted] M [redacted] w W [redacted] prowadzi księgę wieczystą oznaczoną numerem KW [redacted] (akta KR II R 23/22 k. 4-6).

Postanowieniem Komisji z dnia 27.04.2022 r., na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy, zawiadomiono właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego (akta KR II R 23/22 k. 9).

Zawiadomieniem z dnia 27.04.2022 r., Przewodniczący Komisji zawiadomił strony postępowania o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego (akta KR II R 23/22 k. 17-19).

Postanowieniem z dnia 27.04.2022 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady z wnioskiem o wydanie opinii w przedmiotowej sprawie, doręczone członkom Rady w dniu 11.05.2022 r. (akta KR II R 23/22 k. 14-16).

Powyższe postanowienia i zawiadomienia zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 6.05.2022 r. (akta KR II R 23/22 k. 36).

Postanowieniem z dnia 25.05.2022 r., na podstawie art. 23 ust. 1 i 2 oraz art. 16 ust. 3 ustawy, Komisja postanowiła zabezpieczyć postępowanie rozpoznawcze w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Wolickiej, stanowiącej dz. ew. nr [redacted],

poprzez nakazanie wpisu ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu rozpoznawczym w księdze wieczystej KW (akta KR II R 23/22 k. 47-49).

Postanowieniem z dnia 25.05.2022 r., na podstawie art. 23 ust. 1 i 2 oraz art. 16 ust. 3 ustawy, Komisja postanowiła zabezpieczyć postępowanie rozpoznawcze w sprawie nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Wolickiej, stanowiącej dz. ew. nr , poprzez nakazanie wpisu ostrzeżenia o toczącym się postępowaniu rozpoznawczym w księdze wieczystej KW (akta KR II R 23/22 k. 53-55).

Powyższe postanowienia zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 31.05.2022 r. (KR II R 23/22 k. 46, k. 51).

Z uwagi na szczególnie skomplikowany stan sprawy, obszerny materiał dowodowy oraz konieczność zapewnienia stronom czynnego udziału w postępowaniu, konieczne było przedłużenie postępowania poprzez wyznaczenie nowych terminów załatwienia sprawy, do dnia 26.08.2022 r., a następnie do dnia 28.09.2022 r. (akta KR II R 23/22 k. 61-63, k. 158-159). Zawiadomienia zostały opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości odpowiednio w dniach 30.06.2022 r. oraz 12.08.2022 r. (akta KR II R 23/22 k. 64-66, k. 161-162).

Zawiadomieniem z dnia 11.08.2022 r. Komisja na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. w zw. z art. 38 ust. 1 oraz art. 16 ust. 3 i 4 ustawy zawiadomiła, poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości, o zakończeniu postępowania dowodowego oraz możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 19.08.2022 r. r. (akta KR II R 23/22 k. 166). Strona skorzystała z przysługującego prawa wynikającego z art. 10 kpa. W toku prowadzonego postępowania zostały udostępnione akta postępowania stronie w dniu 24.08.2022 r. (akta KR II R 23/22 k. 170).

Stanowisko w sprawie wyraziła również Społeczna Rada. W opinii Nr 34/2022 z dnia 6.09.2022 r. Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 408/GK/DW/2012 z dnia 20 września 2012 r. W opinii Społecznej Rady ww. decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., albowiem organ skierował ją do osoby zmarłej.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

2.1. Opis nieruchomości.

Nieruchomość położona przy ulicy Wolickiej (al. J. Becka) oznaczona nr hip. 7085/7086-9712. W skład dawnej nieruchomości hipotecznej wchodzi m.in. niezabudowane nieruchomości, określone w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr [redacted] i dz. ew. nr [redacted] z obrębu [redacted]. Nieruchomość określona jako dz. ew. [redacted] w obrębie [redacted] pow. 373 m² pochodzi z podziału dz. ew. [redacted] w obrębie [redacted], ujawnionej w KW [redacted]. Natomiast nieruchomość określona jako dz. ew. nr [redacted] w obrębie [redacted] o pow. 665 m² pochodzi z podziału dz. ew. nr [redacted] w obrębie [redacted], ujawnionej w KW Nr [redacted] (akta postępowania prowadzonego przed Prezydentem m.st. Warszawy, czerwony segregator k. 213, k. 263, k. 264).

Obecnie dla dz. ew. [redacted] prowadzona jest KW Nr [redacted] a dla dz. ew. [redacted] KW Nr [redacted]. Prawo własności ww. nieruchomości wpisane jest na rzecz m.st. Warszawy, co potwierdzają wpisy w dziale II ww. kw.

Na dzień wydania decyzji dla obszaru, w którym usytuowane są dz. ew. [redacted] i dz. ew. [redacted] z obrębu [redacted] przy ul. Wolickiej obok Trasy Siekierkowskiej w Warszawie - brak obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz brak uchwały o przystąpieniu do sporządzenia na tym terenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego m.st. Warszawy przedmiotowa nieruchomość na terenie przewidzianym pod tereny zieleni urządzonej z udziałem terenów sportu i rekreacji, na których ustala się zachowanie min. 70 % powierzchni biologicznie czynnej o charakterze zieleni urządzonej, z adaptacją wartościowych zadrzewień i roślinności naturalnej oraz ochronę walorów przyrodniczych i krajobrazowych. Dopuszcza się realizację infrastruktury rekreacyjno – sportowej, realizację zabudowy usługowej na potrzeby obsługi podstawowej funkcji terenu do wysokości 12 m, realizację obiektów kultury i przekształcania ogrodów działkowych oraz gruntów użytkowanych rolniczo na zieleni urządzonej o charakterze publicznym (akta postępowania prowadzonego przed Prezydentem m.st. Warszawy, niebieski segregator).

2.2. Objęcie gruntu nieruchomości przez gminę m.st. Warszawy i wniosek dekretowy

Teren został objęty działaniem Dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy. Z dniem 21.11.1945 r. tj. z dniem wejścia w życie Dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntu na obszarze m.st. Warszawy, nieruchomości warszawskie, w tym przedmiotowa nieruchomość na podstawie art. 1 ww. Dekretu przeszły na własność Gminy m.st. Warszawy, a od 1950 r. z chwilą likwidacji gmin, przeszły na własność Skarbu Państwa. Następnie grunt przedmiotowej nieruchomości stał się własnością Dzielnicy – Gminy Warszawa – Śródmieście, co potwierdził Wojewoda Warszawski decyzją nr ... z dnia ... 1992 r. (akta postępowania prowadzonego przed Prezydentem m.st. Warszawy, czerwony segregator k. 13).

Objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy nastąpiło na podstawie rozporządzenia Ministra Odbudowy z dnia 27.01.1948 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej w sprawie obejmowania w posiadanie gruntów przez Gminę m.st. Warszawy (Dz. U. z 1948 r. Nr 6, poz. 43; dalej: rozporządzenie) w dniu 25.11.1948 r., tj. z dniem ukazania się w Dzienniku Urzędowym Nr 27 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy ogłoszenia o objęciu w posiadanie tego gruntu. Termin na złożenie wniosku dekretowego upływał z dniem 25 maja 1949 r.

Wniosek dekretowy o przyznanie prawa własności czasowej za czynszem symbolicznym został złożony przez dawnych właścicieli - J. K. M. K. A. J. M. U., M. K. K. oraz M. T. K. z zachowaniem terminu, w dniu 18.10.1948 r. (akta postępowania prowadzonego przed Prezydentem m.st. Warszawy, czerwony segregator k. 13).

Wniosek dekretowy, zgłoszony w trybie art. 7 Dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy nie został rozpoznany.

2.3. Dawni właściciele hipoteczni nieruchomości i ich następcy prawni

Komisja ustaliła, że na dzień 10.02.1949 r. właścicielami dawnej nieruchomości hipotecznej byli: J. K. M. K. co do 1/8 części, J. K. K. co do 1/8 części, A. J. M. U. co do 1/8 części, M. K. K. co do 1/8 części oraz M. T. K. do co 4/8 części nieruchomości (akta postępowania przed Prezydentem m.st. Warszawy – czerwony segregator k. 1).

M. T. K. zmarła 8.04.1971 r. Spadek po niej nabyli: J. K., K., M. i K. K., A. J. M. U., J. K. K. – po ¼ części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla W. M. w W. z 2.09.2004 r., sygn. akt I Ns. /04).

A. J. M. U. zmarła 21.11.1983 r. Spadek po niej nabyli: A. M. E., J. M. U. – po ½ części każde z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla W. M. w W. z 2.09.2004 r., sygn. akt I Ns. /04).

J. K. y M. K. zmarł 17.03.1986. Spadek po nim nabyły: A. Z. K., B. i M. i K., J. M. K. – po 1/3 części każda z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla W. z 12.06.1986, sygn. akt II Ns. /86).

J. K. K. zmarł 16.12.2000 r. Spadek po nim na podstawie ustawy nabyła żona J. K. (postanowienie Sądu Rejonowego dla W. M. z 24.11.2005 r., sygn. akt XVI Ns. /05).

M. K. K. zmarła 22.09.2001 r. Spadek po niej na podstawie testamentu nabył syn A. K. (postanowienie Sądu Rejonowego dla W. M. z 24.11.2005 r., XVI Ns. /05).

A. Z. K. zmarła 20.04.1987 r. Spadek po niej nabyły: B. M. K. i J. M. K. – po ½ części każda z nich (postanowienie Sądu Rejonowego dla W. z 2.07.1987 r., sygn. akt II Ns. /87).

J. M. U. zmarł 19.07.2010 roku. Spadek po nim, w zakresie nieruchomości położonych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie testamentu nabyła żona W. U. (postanowienie Sądu Rejonowego dla W. M. w W. z dnia 15.04.2015, sygn. akt XVI Ns. /14).

A. v. K. zmarł 14.12.2008 r. Spadek po nim na podstawie testamentu, w zakresie nieruchomości położonych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, nabyła w całości córka A. M. M. (postanowienie Sądu Rejonowego dla W. M. z 10.05.2011 r., sygn. akt XVI Ns. /11).

J. M. K. zmarła 21.11.2016 r. Spadek po niej z mocy ustawy nabyła siostra B. i M. K. w całości (postanowienie Sądu Rejonowego dla W. – Ż. dnia 14.06.2017 roku., sygn. akt I Ns. /17), (akta sprawy KR II S 221/18 k. 155).

W. U. zmarła 24 maja 2016 r. w O. A. M. E. zmarła 01.06.2016 r. W toku prowadzonego postępowania następcy prawni ww. osób nie ujawnili się (akta sprawy KR II R 23/22 k. 143-145, k. 147-148).

2.4. Postępowanie reprivatyzacyjne

Decyzją Nr 408/GK/DW/2012 z dnia 20.09.2012 r., Prezydent m.st. Warszawy orzekł: w pkt 1 o ustanowieniu na lat 99 użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o pow. 373 m² oznaczonego jako działka ewidencyjna nr [redacted] w obrębie [redacted] położonego w Warszawie przy Trasie Siekierkowskiej, uregulowanego w księdze wieczystej [redacted]

[redacted] – na rzecz:

- J [redacted] K [redacted] w udziale wynoszącym 2/8 części;
- A [redacted] M: M [redacted] w udziale wynoszącym 2/8 części;
- J [redacted] M: U [redacted] w udziale wynoszącym 1/8 części;
- B [redacted] M: K [redacted] w udziale wynoszącym 1/8 części;
- A [redacted] M: E [redacted] w udziale wynoszącym 1/8 części;
- J [redacted] M: K [redacted] w udziale wynoszącym 1/8 części;

w pkt 2 o ustanowieniu na lat 99 użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu o pow. 665 m² oznaczonego jako działka ewidencyjna nr [redacted] w obrębie [redacted] położonego w Warszawie przy Trasie Siekierkowskiej, uregulowanego w księdze wieczystej [redacted]

[redacted] cz. – na rzecz:

- J [redacted] K [redacted] w udziale wynoszącym 2/8 części,
- A [redacted] M: M [redacted] w udziale wynoszącym 2/8 części,
- J [redacted] M: U [redacted] w udziale wynoszącym 1/8 części,
- B: [redacted] M: K [redacted] w udziale wynoszącym 1/8 części,
- A [redacted] M: E [redacted] w udziale wynoszącym 1/8 części,
- J [redacted] M: K [redacted] w udziale wynoszącym 1/8 części;

w pkt 3 ustalił „czynsz symboliczny” z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu działki ewidencyjnej nr [redacted] opisanej w punkcie 1 decyzji w wysokości 373,00 PLN netto (słownie: trzysta siedemdziesiąt trzy złote) oraz ustalić „czynsz symboliczny” z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu działki ewidencyjnej nr [redacted] opisanej w punkcie 2 decyzji w wysokości 665,00 PLN netto (słownie: sześćset sześćdziesiąt pięć złotych) oraz warunki jego płatności;

w pkt 4 odmówi J [redacted] K [redacted], A [redacted] M: M [redacted], J [redacted] M: U [redacted] B [redacted] M: K [redacted] A [redacted] M: E [redacted] oraz J [redacted] M: K [redacted] ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu oznaczonego w ewidencji gruntów jako dz. ew. [redacted] o pow. 3 305 m² z obrębu [redacted] mającej urzędową księgę wieczystą nr [redacted]

z. (akta postępowania przed Prezydentem m.st. Warszawy – niebieski segregator).

Powyższa decyzja nie została wykonana poprzez zawarcie umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste.

2.5. Sprzeciw Prokuratora del. do Prokuratury Regionalnej w Warszawie

Pismem z dnia 12.05.2018 r., Prokurator del. do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie sprzeciw od ostatecznej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 408/GK/DW/2012 z dnia 20.09.2012 r. (akta RP V Par 10.2018).

Zaskarżonej decyzji zarzucił wydanie jej z rażącym naruszeniem prawa, a mianowicie:

- art. 28 i 29 k.p.a., poprzez skierowanie jej do osoby zmarłej, tj. J. U.
- art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 Dekretu z dnia 26.10.1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, poprzez zaniechanie poczynienia ustaleń czy dotychczasowi właściciele byli w posiadaniu gruntu nieruchomości przy ul. Wolickiej, ozn. hip. nr 7085, 7086 i 9712, w dacie złożenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, w sytuacji gdy była to jedna z niezbędnych przesłanek do ustanowienia prawa użytkowania wieczystego gruntu, a także gdy z akt administracyjnych wynikało, iż przynajmniej część dawnych właścicieli hipotecznych przebywała w tym czasie poza granicami Polski, co stanowi przesłankę do stwierdzenia nieważności decyzji, przewidzianą w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a..

Postanowieniem z dnia 16.05.2022 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie zawiesiło postępowanie prowadzone w sprawie KOC/1000/Go/18. (akta sprawy KR II R 23/22 k. 140-142).

2.6. Materiał dowodowy zgromadzony przez Komisję

Powyższy stan faktyczny, Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania rozpoznawczego oraz poprzedzających go czynności sprawdzających (KR II S 221/18 – 2 tomy, KR II R 23/22 – 1 tom), w szczególności akt udostępnionych przez Urząd m.st. Warszawy dot. nieruchomości położonej przy ulicy Wolickiej, akt Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie (KOC/1000/Go/18), akt postępowań sądowych oraz akt udostępnionych przez Prokuraturę Regionalną w Warszawie.

(RP V Pa 2018), a także innych dokumentów mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości Komisji co do ich autentyczności i prawdziwości.

III. Rażące naruszenie art. 156 §1 pkt 2 k.p.a. poprzez skierowanie decyzji do osoby nieżyjącej

Przedmiotem kontroli Komisji była decyzja Nr 408/GK/DW/2012 z dnia 20.09.2012 r., na mocy której Prezydent m.st. Warszawy orzekł o ustanowieniu na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do niezabudowanego gruntu dz. ew. nr   oraz nr dz. ew.   z obrębem   położonego w Warszawie przy ul. Wolickiej na rzecz spadkobierców dawnych właścicieli oraz ustalił „czynsz symboliczny” z tytułu ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do ww. gruntu oraz odmówił ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do dz. ew. nr   z obrębem   .

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy, Komisja wydaje decyzję, jeżeli, decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Natomiast zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 pkt 3a Komisja stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych.

Zgodnie z treścią art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Przy czym stwierdzić należy, iż rażącym naruszeniem prawa będzie naruszenie, które jest jednoznaczne i oczywiste, w konsekwencji którego powstają skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności (tak wyrok WSA w Warszawie z dnia 18.01.2019 r., sygn. VII SA/Wa 1038/18).

Postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji jest nadzwyczajnym trybem postępowania, umożliwiającym wzruszenie ostatecznej decyzji administracyjnej. Możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalne jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a.. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a..

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym orzecznictwem sądowym, postępowanie

o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest wyłącznie badanie zaistnienia przesłanek określonych w art. 156 § 1 k.p.a.. Organ orzekający nie jest natomiast władny rozstrzygnąć sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, gdyż postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać (tak NSA w wyroku z dnia 13 czerwca 2003 r. sygn. akt I OSK 1706/10). Celem postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności nie jest bowiem merytoryczne, ponowne rozstrzygnięcie sprawy w jej całości, lecz przeprowadzenie weryfikacji ostatecznej decyzji z jednego tylko punktu widzenia, mianowicie, czy decyzja jest dotknięta jedną z wad kwalifikowanych wymienionych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a.. Jak wskazuje T. Kiełkowski (Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz pod. red. naukową H. Knysiak-Molczyk, wyd. Wolters Kluwer, W-wa 2015, kom. do art. 156 ustawy), „decyzja przewidziana w art. 158 § 1 k.p.a. jest decyzją wydaną w sprawie administracyjnej, chociaż sprawy tej nie rozstrzyga. Dla oceny przyczyn stwierdzenia nieważności decyzji punktem odniesienia jest stan faktyczny i prawny z chwili jej podjęcia”.

W toku postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji, organy badają czy w sprawie istnieją przesłanki do jej wzruszenia, enumeratywnie wymienione w przepisie art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a., przy czym pozytywne przesłanki stwierdzenia nieważności nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej, a powinny być interpretowane dosłownie lub nawet ścieśniająco, ponieważ przepis ten ma charakter wyjątkowy. Postępowanie jest więc ograniczone do weryfikacji samej decyzji administracyjnej, a ewentualne wady stanowiące podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji muszą tkwić w samej decyzji (por. wyrok NSA z 16 stycznia 2014 r. sygn. akt II GSK 1617/12).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, Komisja na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego ustaliła, że w momencie wydania decyzji Nr 408/GK/DW/2012 z dnia 20.09.2012 r. jedna ze stron postępowania, będąca adresatem decyzji – J. M. U. nie żył. J. M. U. zmarł bowiem w dniu 19.07.2010 r. mając 86 lat, co potwierdza akt zgonu ..., zarejestrowany pod numerem ... w Urzędzie Stanu Cywilnego w O. (akta sprawy RP V Pa ... 2018). Mając na uwadze powyższe, w ocenie Komisji decyzja repriwatyzacyjna została wydana z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 poprzez skierowanie decyzji do osoby nieżyjącej - J. M. U.

Stosownie bowiem do treści art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która m.in. wydana została z rażącym naruszeniem prawa. Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w doktrynie, podstawą prawną decyzji może być

wyłącznie norma materialna prawa, ustanowiona przepisem powszechnie obowiązującym. W wyroku z dnia 17.11.2021 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II OSK 3375/18, Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że aby można było uznać, że doszło do rażącego naruszenia prawa muszą być łącznie spełnione trzy elementy. A mianowicie, o rażącym naruszeniu prawa możemy mówić w sytuacji, gdy mamy do czynienia z (1) oczywistym naruszeniem prawa, (2) z uwagi na charakter przepisu i (3) gdy wydana decyzja wywołuje skutki społeczno – gospodarcze niemożliwe do zaakceptowania w demokratycznym państwie prawnym.

Zgodnie z treścią art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Podkreślić należy, iż wprawdzie kodeks postępowania nie zawiera przepisu, który stwierdzałby, że osoba nie może być stroną w sprawie, jednak wynika to z samej konstrukcji pojęcia strony (por. J. Borkowski (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, kodeks postępowania administracyjnego, komentarz, warszawa 1996, s. 183) i jej zdolności prawnej, którą ocenia się według przepisów prawa cywilnego (art. 30 § 1 k.p.a.). Osoba fizyczna może być stroną postępowania, jeżeli ma zdolność prawną. Zgodnie z art. 8 k.c., każdy człowiek od chwili urodzenia ma zdolność prawną. Zdolność prawna osoby fizycznej ustaje z chwilą jej śmierci. Śmierć osoby fizycznej (strony) oznacza, że znika dotychczasowy podmiot postępowania administracyjnego i sprawia, że postępowanie to nie może się dalej toczyć w takim kształcie, w jakim było prowadzone dotychczas (stosunek prawnoprocesowy zachodzący pomiędzy organem administracji, a konkretnym podmiotem, którego prawa lub obowiązki miały podlegać konkretyzacji). W stosunku do osoby zmarłej nie można bowiem wszcząć i prowadzić postępowania administracyjnego i wydać decyzji (por. wyrok NSA z 14.11.2001, sygn.. akt. I SA 2462/99, wyrok WSA w Warszawie z 12.07.2005, sygn.. akt I SA 2422/03, wyrok NSA z 20.09.2002, sygn.. akt I SA 428/01, OSP 2004, z. 3 poz. 33, wyrok NSA z 27.04.2010 r., I OSK 901/09, wyrok NSA z dnia 9.12.2011 r., sygn.. I OSK 140/11, wyrok WSA w Warszawie z dnia 18.05.2022 r., sygnatura I SA/Wa 98/22).

Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa judykatury, organ administracji prowadzący postępowanie winien ustalić wszystkie strony postępowania, przy czym podstawową zasadą jest, że prowadzenie postępowania może nastąpić tylko i wyłącznie wobec osób żyjących. W sytuacji, gdy któraś ze stron straci swój status w związku ze śmiercią, organ zobowiązany jest ustalić następców prawnych zmarłego i zapewnić im czynny udział w sprawie oraz doręczyć wydaną w sprawie decyzję. W sytuacji kiedy organ zaniecha w takich okolicznościach ustalenia nowych stron prowadzonego postępowania uznać należy, że dopuścił się on

naruszenia przepisów prawa, co z kolei musi skutkować wyeliminowaniem wydanej z takimi uchybieniami decyzji.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14.04.2022 r., wydanie rozstrzygnięcia w stosunku do osoby zmarłej oznacza, że jest ono obarczone wadą nieważności i powinno być usunięte z obrotu prawnego, aby nie wywoływało skutków prawnych. Nie ma przy tym znaczenia, czy organ prowadząc postępowanie wiedział, że osoba będąca dotychczas stroną postępowania nie żyje czy też takiej wiedzy nie posiadał. Organ powinien w sposób prawidłowy, na każdym etapie postępowania mieć aktualną wiedzę na temat kręgu podmiotów mających interes prawny w danym postępowaniu (WSA w Warszawie z dnia 14.04.2022 r., sygn. akt I SA/Wa 1322/21)

Podkreślić należy w tym miejscu, że skierowanie decyzji do osoby zmarłej nie może być potraktowane jako okoliczność uzasadniająca ewentualne wznowienie postępowania w trybie art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a., gdyż podstawa wznowienia określona w ww. przepisie polega na niebraniu przez stronę, bez własnej winy udziału w postępowaniu, a nie na skierowaniu decyzji do osoby nieżyjącej (wyrok WSA w Warszawie z dnia 14.04.2022, I SA/Wa 1322/1). Skierowanie decyzji do osoby zmarłej tj. osoby, która w danym momencie nie miała już przymiotu strony, jest wadliwością decyzji, która nie podlega konwalidacji.

Komisja w pełni podziela pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego, który w wyroku z dnia 17.03.2022 r., wydanym w sprawie oznaczoną sygnaturą akt I OSK 987/21 stwierdził, że istnieje zasadnicza i rodzajowa różnica między skierowaniem decyzji do osoby niebędącej stroną, a skierowaniem decyzji do osoby zmarłej. W przypadku wadliwości z art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. dochodzi do uregulowania decyzją administracyjną uprawnień lub obowiązków podmiotu posiadającego zdolność prawną (osoby żyjącej), w tym że niemającej statusu strony w sprawie w rozumieniu art. 28 k.p.a. Natomiast w przypadku uregulowania decyzją administracyjną sytuacji prawnej jednostki nieposiadającej zdolności prawnej (osoby nieżyjącej) dochodzi do rażącego naruszenia prawa. (por. wyrok NSA z 23.01.2020 r., I OSK 1637/18). Wynik postępowania, niezależnie od treści decyzji, jest zawsze wadliwy pod względem podmiotowym. Rozstrzygnięcie o prawach i obowiązkach osoby zmarłej przez skierowanie do niej decyzji stanowi przypadek rażącego naruszenia prawa i jest podstawą do stwierdzenia nieważności takiej decyzji w oparciu o art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (zob. wyroki NSA z 27.04.2010, I OSK 901/09, z 27.10.2011 r., I OSK 1876/10, z 26.10.2018 r., I OSK 238/17). Na zaistnienie tego skutku nie ma wpływu to czy organ wiedział o śmierci strony postępowania oraz czy jego niewiedza była zawiniona, utrata zdolności prawnej ma charakter

obiektywny, a wada decyzji nie podlega konwalidacji (wyrok NSA z 22.01.2014, I OSK 708/12)

Z akt sprawy bezspornie wynika, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy Nr 408/GK/DW/2012 z dnia 20.09.2012 r., orzekła o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego do dz. ew. nr i nr z obrębu położonego w Warszawie przy ul. Wolickiej na rzecz osób w niej wymienionych. Jednakże J. M. U., który również został wskazany jako beneficjent decyzji nie mógł nabyć na jej podstawie praw i obowiązków, ponieważ w dacie jej wydania nie przysługiwał mu przymiot strony, gdyż zmarł w dniu 19.07.2010 r., a zatem na ponad dwa lata przed jej wydaniem. Zaś następca prawny nie brał udziału w postępowaniu. Spadkobierca bowiem został ujawniony dopiero w 2014 r. Spadek po nim, w zakresie nieruchomości położonych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie testamentu nabyła żona W. U. (postanowienie Sądu Rejonowego dla W. – M. w W. z dnia .2015, sygn. akt XVI Ns /14).

Ustalony w sprawie stan faktyczny, poparty zebrany w sprawie materiałem dowodowym prowadzi do wniosku, że rozstrzygnięcie prowadzonego postępowania administracyjnego w przedmiocie ustalenia prawa użytkowania wieczystego do gruntu części nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Wolickiej jest obarczone kwalifikowaną wadą prawną. Kontrolowana decyzja została wydana w warunkach określonych w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., co z kolei wypełnia przesłankę z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy. W dacie wydania rozstrzygnięcia w sprawie, jeden z jej adresatów już nie żył. Doszło więc do sytuacji, że postępowanie było prowadzone w stosunku do osoby, która nie posiadała już przymiotu strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. Nadto następca prawny zmarłego nie brał udziału w postępowaniu zakończonym wydaniem decyzji reprivatyzacyjnej.

IV. Brak nieodwracalnych skutków prawne w decyzji reprivatyzacyjnej

Jak stanowi przepis art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna wywołała skutki prawne, o których mowa w art. 2 pkt 4 ustawy tj. nieodwracalne skutki prawne, Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza wydanie decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie może jej uchylić albo stwierdzić nieważności.

Zgodnie z art. 2 pkt 4 ustawy przez pojęcie nieodwracalnych skutków prawnych należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło

ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21.08.1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899). Jak przyjmuje się w orzecznictwie nieodwracalne skutki to takie, których organ administracji nie może odwrócić w ramach własnych kompetencji przez wydanie indywidualnego aktu administracyjnego. Co do zasady, przeniesienie prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, przesądza w związku z tym o nieodwracalności skutków prawnych. Wyjątek dotyczy natomiast m.in. sytuacji, gdy nabywca działał w złej wierze.

Decyzja wywoła wobec tego skutek prawny nieodwracalny wtedy, gdy ani przepisy prawa materialnego, ani też przepisy procesowe, stanowiące podstawę działania organu administracji publicznej, nie czynią danego organu właściwym do cofnięcia tego właśnie skutku przez wydanie decyzji. Tak samo skutek prawny decyzji, który może być odwrócony na podstawie norm prawa prywatnego przez sąd, dla organu administracji publicznej - tylko ze względu na zakres jego kompetencji - będzie nieodwracalny.

Pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” na płaszczyźnie prawa administracyjnego odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprywatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, *Glosa do uchwały SN z 28.05.1992 r., IIIAZP 4/92*, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, *Kodeks postępowania administracyjnego*, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1, 3, 4, 7 k.p.a. Nieodwracalność skutków prawnych wynika z następczej w stosunku do uprzedniej decyzji administracyjnej czynności prawnej, nie dotyczy natomiast skutków wynikających z samego faktu wydania decyzji (M. Wincenciak, O tzw. „nieodwracalnych skutkach prawnych” decyzji administracyjnej (w:) *Kodyfikacja Postępowania Administracyjnego. Na 50-lecie k.p.a.*, red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 901-902).

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego, Komisja doszła do przekonania, że zdarzenie mające miejsce po wydaniu decyzji reprywatyzacyjnej Nr 408/GK/DW/2012 Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 20.09.2012 r. dot. ustanowienia użytkowania wieczystego do części gruntu nieruchomości warszawskiej położonej przy ulicy Wolickiej nie wywołało nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy.

Decyzja o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego do części gruntu nieruchomości, określonej w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr . i nr z obrębu _____ nie została wykonana, a w dziale II KW prowadzonych dla ww. nieruchomości prawo własności wpisane jest na rzecz m.st. Warszawy.

Wobec powyższego w przedmiotowej sprawie zaistniały podstawy do stwierdzenia nieważności kontrolowanej decyzji Prezydenta m. st. Warszawy Nr 408/GK/DW/2012 Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 20.09.2012 r.

V. Brak podstaw do nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy

Zgodnie z art. 31 ust. 1 ustawy, w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na osobę: 1) na rzecz której wydano decyzję reprivatyzacyjną; 2) działającą w postępowaniu o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej w imieniu lub na rzecz ww. osoby, jeśli przeniesiono na nią prawo wynikające z tej decyzji lub faktycznie władała nieruchomością, której dotyczyła decyzja; 2a) która nabyła prawa lub roszczenia, o których mowa w art. 7 Dekretu, a następnie dokonała ich zbycia lub przeniesienia pod tytułem darmym; 3) która nabyła w złej wierze własność lub prawo użytkowania wieczystego od osoby, na rzecz której wydano decyzję reprivatyzacyjną.

Jak wynika z art. 31 ust. 1b w razie stwierdzenia złej wiary osoby, o której mowa w ust. 1, domniemywa się, że osoba będąca z nią w bliskim stosunku lub podmiot powiązany w rozumieniu międzynarodowych standardów rachunkowości, o których mowa w rozporządzenia (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz. Urz. UE L 243 z 11.09.2002, str. 1, z późn. zm.), wiedzieli o przyczynie złej wiary, bez względu na to, czy nabyli roszczenia lub prawo nieodpłatnie.

W myśl wskazanego przepisu, w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy.

Dokonując ustaleń w zakresie dobrej albo złej wiary podmiotu, który nabył prawa lub roszczenia do nieruchomości warszawskiej – w kontekście zaistnienia albo niezastnienia nieodwracalnych skutków prawnych – już na wstępie należy zaznaczyć, że pojęcie „złej wiary” na gruncie art. 2 pkt 4 oraz art. 41a ust. 3 ustawy, nie odwołuje się do żadnego innego przepisu prawa, który miał definiować jego znaczenie.

Pojęcie dobrej i złej wiary stanowi kategorię właściwą dla prawa cywilnego, której nie można przypisać jednolitego znaczenia. Na gruncie prawa cywilnego nie istnieje definicja ustawowa dobrej wiary. W literaturze nie ma również zgodności co do kwestii, czy pojęcie to należy rozumieć w jednakowy sposób na gruncie całego prawa cywilnego wyrażane było przekonanie, że kryteria oceny są płynne, a tezy o jednolitości pojęcia dobrej wiary w polskim prawie rzeczowym nie da się utrzymać (A. Szpunar, *Dobra wiara jako przesłanka nabycia własności ruchomości od nieuprawnionego*, PiP 1997, z. 7, s. 4; tenże, *Nabycie własności ruchomości od nieuprawnionego*, Kraków 1999, s. 92–97).

W doktrynie prawa cywilnego zauważa się, że dobra wiara jest faktem o charakterze stanu mentalnego, intelektualnym, polegającym na usprawiedliwionej niewiedzy określonego podmiotu o istnieniu określonych stanów prawnych, w szczególności jest to błędne przeświadczenie o przysługiwaniu określonego prawa lub istnieniu określonego stosunku prawnego. Jest to subiektywne ujęcie dobrej wiary (por. W. Bryl, [w:] *Kodeks cywilny. Komentarz*, t. I, Warszawa 1972). Stan złej wiary stanowi sytuację przeciwną, w której występuje wiedza podmiotu albo nieusprawiedliwiona niewiedza dotycząca wskazanych stanów prawnych (por. P. Machnikowski, [w:] E. Gniewek, *Kodeks cywilny. Komentarz*, Warszawa 2006).

Przesłanka „nabywcy działającego w złej wierze”, o której mowa w art. 2 pkt 4 ustawy nie odwołuje się do definicji zawartej w art. 6 ust 2 u.k.w.h., ponieważ ustawa zawiera własną definicję „złej wiary”. Zła wiara dotyczy obiektywnych okoliczności mogących świadczyć o wiedzy bądź łatwości pozyskania wiedzy przez nabywcę o okolicznościach wskazanych w art. 30 ust. 1 ustawy (na gruncie niniejszej sprawy o wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej z naruszeniem prawa, tj. art. 30 ust 1 pkt 4 ustawy).

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, w ocenie Komisji, zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na brak podstaw do nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy, ponieważ żadnej ze stron decyzji reprivatyzacyjnej nie można przypisać złej wiary, a przyczyna nieważności wynika z (nie) działania organu mającego na celu ustalenia statusu stron postępowania administracyjnego.

VI. Strony w postępowaniu przed Komisją

Zasadą jest, iż ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami

prawa procesowego. Interes prawny oprócz strony (stron) postępowania reprivatyzacyjnego posiadają także jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z 10.02.2009 r., sygn. akt I OSK 329/08).

Zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy w zw. z art. 28 k.p.a. wskazać należy, iż stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

Przyjmuje się również, że stronami postępowania dekretowego są nie tylko przeddekretowi właściciele nieruchomości lub ich następcy prawni, ale także każdy, komu przysługuje tytuł prawno rzeczowy do nieruchomości, a zatem obecni właściciele albo obecni użytkownicy wieczystości nieruchomości (por. wyrok NSA z 24.04.2008 r., sygn. I OSK 264/08, z 8.02.2007 r., sygn. I OSK 1110/06, z 31.03.2011 r., sygn. I OSK 798/10, wyrok WSA w Warszawie z 27.07.2017 r., sygn. I SA/Wa 116/17).

Z uwagi na powyższe, za strony postępowania należało uznać beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej i ich następców prawnych. Jak wynika z postanowienia Sądu Rejonowego dla Włocławka – Młociszewo z dnia 14.05.2015, sygn. akt XVI Ns 101/14, spadek po zmarłym w dniu 19.07.2010 roku Józefie M. U. , w zakresie nieruchomości położonych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, na podstawie testamentu nabyła żona Włocławka U. .

W toku postępowania rozpoznawczego pozyskano informację, że Włocławka M. U. , zamieszkała w Kłobucku zmarła w dniu 24.05.2016 r. w Opatoku. Nadto pismem z dnia 27.05.2022 r. pełnomocnik jednej ze stron, wskazał, że jedna z beneficjentek decyzji reprivatyzacyjnej zmarła w 2018 r. – Anna M. E. Wobec powyższego należało wskazać następców prawnych ww. osób. (akta KR II R 23/22 k. 143-145, k. 171-174)

VII. Konkluzja

W rozpatrywanej sprawie zaistniały przesłanki określone w art. 30 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 29 ust 1 pkt 3a ustawy. Kontrola prawidłowości poczynionych przez Prezydenta m.st. Warszawy ustaleń mających wpływ na wynik sprawy wskazuje, że doszło do sytuacji, że decyzja Nr 408/GK/DW/2012 z dnia 20.09.2012 r. obarczona jest wadą kwalifikowaną, wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 z uwagi na skierowanie decyzji do osoby nieżyjącej. Konieczne jest zatem stwierdzenie jej nieważności i wyeliminowanie z obrotu prawnego.

W związku z powyższym, Komisja na podstawie powyżej powołanych przepisów, orzekła jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji

Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52§1 ppsa, art. 53§1 ppsa oraz art. 54§1 ppsa). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 ppsa. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47§1 ppsa)
2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł, zgodnie z §2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia rady Ministrów z dnia 16.12.2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2021 poz. 535, z późn. zm.).
3. W myśl zaś art. 243 §1 ppsa stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 ppsa). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 ppsa prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9.03.2017 r. w zw. z art. 49§1 k.p.a., Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno – biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.
5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9.03.2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.